

МОЛОДІЖНИЙ КОМУНІСТ

Рік видання IX
№ 137 (1993).

ЧЕТВЕР

14 ЛИСТОПАДА 1968 р.
Ціна 2 коп.

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

БЕЗСМЕРТЯ

Герої піділля. До останнього подиху боролися вони проти ворогів, десятки тисяч патріотів загинули в боротьбі з гітлерівськими окупантами. Але і перед смертю в катівнях гестапо радянські люди думали про Батьківщину, вірили в її перемогу.
Героїчній боротьбі радянських патріотів у тилу німецько-фашистських загарбників у роки Великої Вітчизняної війни присвячено випущений Видавництвом політичної літератури в Москві збірник «Герої піділля». Це вже другий випуск книги. В ньому розповідається про підпільників Смоленської області, Донбасу, Криму, Дніпропетровщини, Запорізької, Харківської, Кіровоградської, Житомирської і Гомельської областей, Латвії, Естонії і Молдавії.
Збірник розрахований на масового читача. (РАТАУ).

ІЛІЧЕВИМ КРОКОМ

Віддавши людям радість зеленої краси, упав на землю осінній лист...

Віддавши людям радість зеленої краси...

Тільки відшуміли маєвом багряних прапорів, гучними бойовими закличками великі всенародні свята. Свій півстолітній ювілей відсвяткувала комсомолія Країни Рад; бентежно билися серця радянських людей, коли вони зустрічали крилатого сина Вітчизни, що повернувся з космічних голубих країв, — космонавта Героя Радянського Союзу Георгія Берегового; і не було кінця могутнім лавам, мільйонним колонам трудящих, які вийшли на святкові вулиці і площі міст і сіл неосяжної Батьківщини, щоб у день народження країни Жовтня ще раз продемонструвати свою вірність ідеалам революції, безсмертній справі Леніна, справі Комуністичної партії.

Грімліли марші, і дзвеніла радісна пісня.

Нам співалося. І не тільки тому, що на зустріч з людьми ми йшли в обнові, що йшли увічними, прикрашеними вулицями — головна наша радість від того, що ми, йдучи на святкові площі, віддали людям радість звершеної доброї справи...

У комсомольців, молоді Кіровоградщини ця радість була особливою: під час Всесоюзних комсомольських зборів, на урочистих пленумах міськомів, райкомів, обкому ЛКСМУ молода зміна доповіла, що вірність справі батьків, їх най-

кращим традиціям вона довела завзятими своїх невтомних рук, невсипуєстю свого розуму — творенням добра і краси у нашому радянському домі.

Для машиністів комсомольсько-молодіжної колони локомотивного депо станції Помічної Дмитра Полієнка, Миколи Смолкіна, Василя Бунчака, Миколи Зайцева та їх друзів — то сотні великовагових поїздів, якими перевезено близько 70.000 тонн різних народногосподарських вантажів, для Тетяни Зеленгур з комсомольсько-молодіжної групи МТФ протопівпівського колгоспу ім. Леніна Олександрійського району — виконання річного зобов'язання до комсомольського ювілею; для комсомольців і піонерів обласного центру — 700 походів дорогами комсомольської слави, відкриття 23 музеїв, кутків В. І. Леніна, кімнат і кутків бойової та трудової слави кіровоградців, збудування 152 спортивних споруд, для молодих червонозорівців — десятки раціоналізаторських пропозицій з економічним ефектом в десятки тисяч карбованців, для комсомольців Заваллівського графітного комбінату Гайворонського району — навчання у вузах країни 32 молодих робітників, 70 — у технікумах, 238 — у школах робітничої молоді...

Ось чим спричинена наша радісна комсомольська пісня, свідомістю того, що «і мій труд вливається в труд моєї республіки».

Віддавши трудовий рапорт в дні знаменних дат Батьківщини, комсомольці

і молодь стають на нову вахту — трудову ленинську.

Наша газета вже розповідала про заклик комсомольсько-молодіжної бригади другого механічного цеху Кіровоградського агрегатного заводу, де секретарем комсомольської організації Віктор Бершадський. Вона кинула клич взяти новий трудовий старт на честь знаменної дати — сторіччя з дня народження Володимира Ілліча Леніна. І той заклик має добрий ґрунт. Боротьба за підвищення продуктивності праці, впровадження раціоналізаторських пропозицій, економія матеріалів і часу дали змогу бригаді визначити сьогодні реальний трудовий рубіж — своєю п'ятиріччю молоді робітники дали слово виконати до квітня 1970 року — до ленинського ювілею.

І цей патріотичний заклик знаходить гарячий відгук в неспокойних комсомольських серцях, бо є чудова традиція в комсомолу Кіровоградщини: на всенародне свято — з дарунком роботащих рук, з красномовними цифрами — надплановими пудом хліба, машиною, тонною вугілля.

Є до чого прикластися творчій комсомольській ініціативі у наших буднях. Для робітничої молоді — то боротьба за якість продукції і виробничу естетику, вишукування нових резервів підвищення продуктивності праці. Нові завдання для сільської молоді випливають з рішень жовтєвого Пленуму ЦК КПРС, спрямованих на дальше піднесення сільськогосподарського виробництва країни. «Партія сподівається, що наша молодь внесе свій гідний вклад у розвиток сільського господарства», — говорив у своїй промові на Пленумі Генеральний секретар ЦК КПРС Л. І. Брежнєв.

В ці дні, в дні підготовки всього

радянського народу до світлої дати — 100-річчя з дня народження Ілліча, народжується немало нових патріотичних починань. Їх виявляє молодь і біля верстата, і на колгоспній ниві, і за студентським столом. І завдання комітетів комсомолу в тому, щоб вчасно підтримати ентузіастів, розвинути хорошу ініціативу, дати їй оформитися у справжній патріотичний почин, пропагувати досягнення молодих новаторів з тим, щоб дорогою шукань і творчості йшла вся організація. Бо нерідкі випадки, коли увагою оточують лише передові колективи, а справа значно глибше: духом дерзання, комсомольського воюю повинна бути сповнена кожна молода людина.

До цього кличе нас партія, до цього кличе нас висока нагорода Батьківщини — орден Жовтєвої Революції, яким нагороджено Ленінський комсомол на честь піввікового ювілею.

Працювати — по Іллічу, вчитися — по Іллічу, жити — по Іллічу. Цей клич піднімав на подвиги всі попередні покоління комсомольців і радянської молоді. Цей клич і сьогодні, коли ми готуємося до зустрічі 100-річчя з дня народження вождя, залишається для нас першим комсомольським законом. Партія говорить, що здійснення планів комуністичного будівництва буде тим успішнішим, чим вища свідомість підростаючої зміни. Тільки люди високої ідейної переконаності, політичної зрілості, освіченості, міцної дисципліни й організованості, які не бояться ніяких труднощів і випробувань, можуть з честю розв'язати завдання, висунуті історією перед соціалістичним ладом.

Юначе, дівчино! Батьківщина чекає нового твого подвигу на комуністичному шляху!

БЕРЛІН

В НДР закінчилась декада радянської культури. Скрізь представникам радянського мистецтва і культури було виявлено теплий, сердечний прийом.

Проведена декада радянської культури сприяла дальшому зміцненню дружби між народами СРСР і НДР.

УЛАН-БАТОР

Безсмертні твори вождя пролетаріату Володимира Ілліча Леніна стали настільними кни-

гами трудящих Монгольської Народної Республіки. За роки народної влади тут опубліковано близько тисячі ленинських робіт тиражем у кілька мільйонів примірників.

До ювілею 51-ї річниці Великого Жовтня завершено видання монгольською мовою 35-томного зібрання Творів В. І. Леніна.

СССР

Виробництво електроенергії в Болгарії збільшилося за роки народної влади в 60 раз і досягло в 1968 році 16 мільярдів кіловат-годин. Тепер у країні споруджується або розширюється 18 електростанцій загальною потужністю 2 мільйони кіловат. Незабаром з допомогою Радянського Союзу в Північній Болгарії почнеться будівництво першої в країні атомної електростанції потужністю 80 тисяч кіловат. (РАТАУ).

П'ятий з'їзд ПОРП

11 листопада у Варшаві в урочистій обстановці почав роботу V з'їзд Польської об'єднаної робітничої партії.

Двомільйонну армію польських комуністів представляє на з'їзді 1.764 делегати. 62 проценти усіх посланців польських комуністів — вихідці з рядів робітничого класу, 30,3 проц. — з селянства.

Перший секретар ЦК ПОРП В. Гомулка виголосив вступну промову. Він вітав делегацію КПРС на чолі з Генеральним сек-

ретарем ЦК КПРС Л. І. Брежнєвим, делегації інших комуністичних та робітничих партій.

З звітною доповіддю Центрального Комітету і про завдання по зміцненню соціалізму і дальшому розвитку Польської Народної Республіки виступив Перший секретар ЦК ПОРП В. Гомулка.

12 листопада з промовою на з'їзді виступив глава делегації КПРС Генеральний секретар ЦК КПРС Л. І. Брежнєв. Делегати і гості гаряче вітали керівника делегації радянських комуністів. (ТАРС).

ДИПЛОМ ЛЕОНІДА КУРИЛОВА

Леонід поспішав, додому неначе на крилах. Хотілось швидше поділитись радістю з друзями. Ще кілька днів тому він був у Москві на ВДНГ, де брав участь у Всесоюзному огляді технічної творчості молодих гірників. П'ять тисяч робіт юних умільців розглянула авторитетна комісія. Двадцять чотири раціоналізатори були відзначені дипломами і почесними знаками лауреатів Центральної виставки технічної творчості молодих. Серед них і наш земляк, робітник Олександр

рійської теплоелектроцентральної № 3 Леонід Курилов. На виставці у Москві демонструвався його пристрій «Стационарна приставка для підтримання постійної температури муфельних печей».

Леонід Курилов працює на станції трохи більше двох років. Та він уже подав і запровадив у виробництво п'ять раціоналізаторських пропозицій. Електрослюсар по приладах цеху теплового контролю та автоматики вчиться на IV курсі вечірнього відділення індустріального технікуму. Юнак очолює комсомольську організацію підприємства.

А. УРБАН.

м. Олександрія.

ІМЕНІ 50-РІЧЧЯ ВЛКСМ

Невпізнанною стане в недалекому майбутньому Знамянка. Від вулиці Жовтєвої аж до залізничного полотна виросте новий сквер імені 50-річчя ВЛКСМ, який закладено тут нещодавно. За цю справу взялися комсомольці професійно-технічного училища № 3, школярі середніх шкіл № 2 і № 3 та робітники ряду підприємств міста залізничників.

К. КЛІМУШКО.

НОВИЙ ХАЗЯЇН БІЛОГО ДОМУ

У Сполучених Штатах Америки закінчилась боротьба за крисло президента. Лічильні електронні машини назвали нового хазяїна Білого дому: 37-м президентом США став кандидат від республіканської партії Річард Ніксон. На самому фініші стюмпювальної гонки за голосами виборців він зумів незначно випередити свого головного конкурента — кандидата від демократичної партії Хемфрі.

20 січня 1969 року Р. Ніксон офіційно вступить на посаду і прийме присягу. Але вже тепер у нового президента чимало турбот — вони зв'язані з добром підхожих кандидатів для уряду, який він має сформувати найближчим часом. При цьому, як відмічають оглядачі, своє переконливе слово скажуть ті промислово-фінансові кити, які допомогли Ніксону добитись перемоги на виборах.

Проте майбутньому урядові — в якому б складі він не був сформований — доведеться, як відзначає американська преса, зустріти чималі труднощі в конгресі, де демократам вдалося зберегти своє пануюче становище.

Від нового президента і уряду США міжнародна громадськість чекає конкретних кроків щодо розв'язання важливих зовнішньополітичних проблем, які були не розв'язані в період президентства Джонсона. До них належить насамперед припинення злочинної війни США проти в'єтнамського народу.

Поздоровляючи Р. Ніксона з обранням президентом США, Голова Президії Верховної Ради СРСР М. В. Підгорний підкреслює: «Хотілося б сподіватись, що наступний період ознаменується дальшим розвитком відносин між СРСР і США в інтересах радянського і американського народів, в інтересах зміцнення загального миру».

Е. БАШМАЧНИКОВ.

(ТАРС).

Ще теді, коли навчалась у Кіровоградській школі хлібопекарів, Катя Брижатюк знала, що її професія — чи не найпотрібніша людям. І тепер, працюючи в Підвищенській хлібопекарні Новоархангельського району, дівчина не забуває про це. Бо задоволений споживач — найщедріша нагорода.

На знімку: молодий майстер Катя БРИЖАТЮК.

Фото Г. УДОВИЧЕНКА.

На шкільній орбіті

Виставка іменних букетів відбулась у Новоархангельській середній школі.

Учні з цікавістю розглядали експонати, обговорювали їх. Найбільшу увагу привернули букети «Дружба», «Вересень», «Рідна мати моя». Перше колективне місце присуджене 9 «А» класу, друге — 7 «Б» і третє — учням 8 «Б» класу. Учні 9 «А» класу.

Комсомольці Компаніївської середньої школи зустрілися з депутатом Верховної Ради УРСР, головою колгоспу імені Кірова Іваном Свиридоновичем Коренем. Він розповів про керівну роль Комуністичної партії, верховний орган нашої республіки, досягнення нашого колгоспу.

А. ЯРКОВА.

У комсомольській організації Кіровоградської школи № 30 розпочав роботу «Клуб цікавих зустрічей». Першим в гостях у старшокласників побував кавалер трьох орденів Слави Володимир Іванович Суворов. Він розповів нам багато цікавих епізодів з часів Великої Вітчизняної війни.

В. І. Суворов відповів на ряд запитань учнів. Тепла зустріч закінчилась колективною піснею.

З. СОЛОВОЙОВА.

ДО ЮВІЛЕЮ ІЛЛІЧА

За рішенням бюро обкому КП України і виконкому обласної Ради депутатів трудящих у 1969—1970 роках буде проведено обласну виставку художньої і документальної фотографії, присвячену 100-річчю з дня народження В. І. Леніна. Основна мета виставки — пропаганда успіхів, досягнутих за роки Радянської влади нашим народом, і зокрема трудящими Кіровоградщини, в розвитку народного господарства, культури і підвищення матеріального добробуту.

Фотографії мають бути проняті ідеями торжества вчення марксизму-ленінізму, радянського патріотизму, дружби народів і пролетарського інтернаціоналізму, боротьби народів за мир, ідеями великої справи, служіння якій В. І. Ленін піддав усе своє життя і безсмертний геній.

Фотовиставка відкривається в Кіровограді 22 квітня 1969 року. Потім її експонати буде

показано в усіх містах і районних центрах області. Повнена і збагачена новими роботами, виставка в 1970 році, напередодні 100-річчя з дня народження В. І. Леніна, знову працюватиме в Кіровограді.

У виставці можуть брати участь фотоаматори, фотожурналісти і професійні фотографи області з чорно-білими і кольоровими фотознімками, фотонарисами і діапозитивами.

Всі бажані взяти участь у виставці повинні до 1 січня 1969 року надіслати до редакції «Кіровоградської правди» на адресу фотосекції обласного відділення Спільки журналістів України контрольні відбитки знімків розміром 18x24 або 24x30 з поміткою «На обласну ювілейну фотовиставку». За рекомендацією фотосекції автори потім повинні будуть виготовити відповідні роботи за визначеними розмірами і не пізніше 1 березня 1969 року надіслати їх на вказану вище адресу для розгляду оргкомітетом виставки. Фотосекція забезпечує авторів рекомендованих робіт чорно-білим і кольоровим фотопапером.

Усіх авторів, роботи яких демонструватимуться на обласній

фотовиставці, буде нагороджено дипломами. Найкращі за змістом і якістю експонати буде відзначено похвальними грамотами та грошовими преміями: 5 премій по 100 карбованців, 10 премій по 50 карбованців, 10 премій по 25 карбованців, 15 заохочувальних премій по 15 карбованців.

Кращі фотознімки друкуватимуться в газетах «Кіровоградська правда» і «Молодий комунар».

На зворотному боці фотографій, що надсилаються на виставку, у правому кутку слід вказувати назву знімка, прізвище, ім'я та батькові автора, домашню адресу.

КОМСОМОЛЬСЬКИЙ САД

Осінній вечір розгортає і на небі, і на землі багряні прапори. На небі в полум'ї хмари, а на землі вбирається в червоне золото сад. Він розкинувся понад селом, він широкими крилами сягнув у далечинь степу аж до зелених килимів озимини... В саду гукають яблука, жовтіє лист, і о тій порі у Володимир Барбою тчуться спомини. Він з хвилюванням дивиться на горді й високі осоки, на вже в'янучий лист горіхів, на рясні яблука-симиренки і згадує, що недарма люди назвали красень-сад Комсомольським...

Тут у червні 1941 року достигали буйні пшениці. Достигали, наливали важкозерний колос та й у сумі, в горі схилили його додолу. Тоді теж полум'янів всмір. Але його тишу порушила не дівоча пісня. Її розірвав перестук кулеметів, руйнівні залпи, розриви мін і скрегіт гусениць танків.

Заклекотів важкий бій — з заходу в село рвалися фашисти. Червоні бійці боронили людей, степ, поле. І того ніхто не бачив, як, мов слюзи, ронилось зерно, ронилось, обгаре не кров'ю зоряних воїнів... А як відригла гроза, на поле прийшли жінки і дівчата, у журбі і печалі, прийшли підняти, напоїти живлющою водою поранених, поховати вбитих. У молодого бійця, з раною в серці, у комсомольському квитку знайшли недописаний лист. Лист до матері. Син не приховує гіркоти незмірного болю за той важкий 1941 рік. А потім звертався з незабутнім і ніжним синівським словом: «Мамо! Ми відступасмо. Але ми ще повернемося в ці місця. Мамо, моя рідна мамо, ми все-таки перемаємо. Вірять мої друзі, вірю я, що на нашій землі знищити правду Леніна нікому не вдасться. Вірять мої друзі, вірю я,

що на нашій землі голубитимуть небеса, а на цьому місці, де горять почорнілі пшениці, де ллється наша кров, люди посадять сад...»

...Ніч проминула — зі сходу вернулись воїни, зоряні солдати Леніна. Володя Барбой, його маленькі друзі, змарніла хлоп'яча ватага, переповненими щастям очима стрічали дорогих визволителів, що повернули їм життя, сонце.

У 1952 році у колгоспі вирішили посадити сад. Тоді згадали про лист комсомольця, його запевні. А втім, його ніколи й не забували.

— Там і рості яблуням, де пролилась кров наших бійців, — вирішили всі.

На закладина саду вишли комсомольці. Прибув і секретар райкому партії. Він взяв деревце, почав пригортати пухкою землею, втоптувати її:

— На ваше щастя, юні! Тоді й комсомолец Володя Барбой посадив не одне деревце. В далекі гони псбїгли струнками рядами саджанці. І з року в рік кучерявились, обростали новими гілками...

Володя полюбив свій Комсомольський сад.

І була такою його любов, що він вирішив не розлучатись з ним ніколи. Трудився у ньому, і дуже зрадів, коли правління артілі послало його у Дмитрівську школу садоводів. Закінчив її і вернувся до яблуневих алей, до тополя, до осокорів.

Минулого року його призначили бригадиром садівничої бригади.

Ой скільки ж було турбот. Спочивав сад взимку — не знав спокою бригадир. Весна принесла тепло і сотні клопотів. Землю оброби, шкідників знищуй, не забувай про приморозки, бо ось-ось розкриються бруньки і попрощайся: врятуй мене, людино...

Берегли, вберегли — і як віддичив за неспокій, за роботу саді! Віддичив білими і червоними порічками, рожевою малиною, сизими сливами, соковитими грушами. А яблук, скільки навкруги яблук! Як сонце, як вранішнє сонце пармен золотий, округлі зелені симиренки, червоні червоні титовки... Яблук, яблук, солодких, запашних, медових. Стугочать дороги під важко навантаженими машинами — то для робітників міста йдуть дари щедрого Комсомольського саду...

М. СТОЯН,

член обласного літ-об'єднання.

Колгосп імені Куйбишева, Новомиргородського району.

Комсомолец Иван Кривенко — электрослесар пункта техогляду Знам'янського локомотивного депо. Огляне Іван вузли — майстер упевнений, що надійними будуть в експлуатації. На знімку: электрослесар Иван КРИВЕНКО.

Фото Г. УДОВИЧЕНКА.

ВІТРИНА ПЕРЕДПЛАТНИКА

ДЕ ЖИВУТЬ ЕРУДИТИ?

Робочий день вже скінчився, а на столі Василя Олександровича Кукурудзи, начальника агентства «Союздрук», лежать ще купки нерозібраних паперів. Підписані листи, квитанції, густо померзані цифрами.

Питаю: — А як розповсюджуються молодіжні видання?

Василь Олександрович на мить відриває погляд від зведення, яке розглядав. Взяв один аркуш з купки, що лежала праворуч.

— Звичайно, нам треба ще багато зробити, щоб охопити кожного юнака і дівчину передплатою. Над цим трудяться зараз листоноші, громадські розповсюдженці, комсомольці. На сьогодні тільки однієї обласної молодіжної газети «Молодий комунар» уже розповсюджено більше як півтори тисячі примірників. Та найкраще ця справа поставлена в Новоукраїнській середній школі № 6. Тут уже впералися з цією роботою як серед учнівського, так і серед педагогічного колективів.

Василь Олександрович називає деякі цифри. Всього розповсюджено серед учнів старших і молодших класів 571 примірник газет та журналів. В числі передплатених — 151 примірник «Молодого комунара», 10 примірників газети «Комсомольская правда», 163 — «Зіркі», 103 — «Юного лєнінця», 75 примірників «Пионерської правди».

Крім цього, окремі учні підписалися на газети «Кіровоградська правда», «Молодь України», «Советский спорт», районну газету «Радянське село», журнали: «Огонек», «Пионер», «Костер» тощо.

Активно пройшла передплата і серед вчительського колективу. Серед них розповсюджено на наступний рік 208 примірників газет та журналів. Особливо багато товаришів одержуватимуть журналі за фактом.

Другого дня я завітав у шосту школу, щоб

ознайомитися, як було організовано розповсюдження видань, яку роль брала у цьому комсомольська організація, учні.

Зустрівся з Любов'ю Іванівною Яценко, організатором позакласної та позашкільної роботи.

— Успіх передплати, — говорить вона, — це результат серйозної турботи комсомольської організації школи, класних керівників. Секретар комітету ЛКСМУ учениця дев'ятого класу Люда Кричунова, групокомсорги дбали, щоб кожен став передплатником. Про те, як краще організувати розповсюдження видань, йшлися на комсомольських зборах, у класах з батьками, а з піонерами роботу проводила старша піонервожата Антоніна Мурзіна.

— Зараз за газету «Молодий комунар» агітувати не доводиться, — говорить Тоня. — Головне — це добитися того, щоб кожен учень познайомився з нею, що ми і зробили. Жодна політінформація не проходить без огляду обласної молодіжної газети.

Десятий «Б» клас (класний керівник І. І. Грушак, комсорг Леонід Догорня, громадський розповсюдженець учениця Валентина Бубнова) першим закінчив передплату. З 27 учнів у наступному році кожен одержуватиме газету «Молодий комунар». Успішно справилися з передплатою в четвертому класі (керівник В. А. Зафт). Тут з 37 учнів передплатили 41 газету та журнал.

Щодня в школі на вітрині можна прочитати свій номер газети «Комсомольская правда» та «Молодий комунар».

Досвід розповсюдження періодичних видань серед учнів, який має шоста середня школа, заслуговує уваги і найширшого застосування в інших школах.

М. Новоукраїнка. В. САРЖЕВСЬКІЯ.

ХІД ПЕРЕДПЛАТИ НА «МОЛОДИЯ КОМУНАР» (СТАНОМ НА 12 ЛИСТОПАДА)

Район (місто)	Примірників на 100 комсомольців	Маловисківський	Бобринецький	Знам'янський	Добровеличківський	Долінський	Кіровоградський	Олександрійський	Ульянівський	Новомиргородський	Крем'яцький	Гайворонський	Кіровоград	Олександрія
Онуфрївський	70	46	43	40	40	40	40	40	34	33	30	24	23	21
Новоукраїнський	62													
Олександрівський	56													
Петрівський	51													
Устіївський	51													
Компаніївський	50													
Новоархангельський	50													
Новгородківський	49													
Голованівський	48													
Вільшанський	47													
		*	*	*										

Зростають темпи передплати на газету «Молодий комунар» у комсомольців міста Олександрії.

За 10 днів, з 1 по 10 листопада, ними передплатлено 432 екземпляри обласної молодіжної газети.

Гарні справи в онуфрївській, новоукраїнській, олександрійській, петрівчан, у комсомольців Устіївського, Компаніївського, Новоархангельського районів. Там насиченість молодіжної пресою досягає вже зараз 70-80 примірників на 100 комсомольців. Правда, компаніївці останнім часом дещо зважили хід пропаганди молодіжних видань: за десятиденку в районі передплатили обласну газету лише чотири комсомольці. Як і раніше, мало газет передплатували кіровоградці (місто), гайворонці (всього 36 екземплярів за 10 днів), крем'яцькі, новомиргородці, ульянівці, олександрійці (район).

ПІОНЕРСЬКЕ СПАСИБІ!

Анатолій Клаушніченко, секретар комсомольської організації БУ-1 тресту «Кіровоградпромбуд», зайнявши якість у дитячій відділі бібліотеки імені О. М. Горького, скрушно похитав головою:

— Не красно живете...

А в суботу в бібліотеці з'явилися разом з

хлопцями бригадир цього ж будвельного управління Віталій Луног.

— З чого почнемо? — кинув весело. Галя Запїсочна, Соня Омеленчук, Галя Грачова та інші дівчата й хлопці дружно взялися до роботи.

За один день всього зробити не вдалося. Але комсомольці прийшли після роботи другого, третього дня, і, врешті, дитячий відділ бібліотеки заусміхався юним книголюбам веселими фарбами.

Шире спасібі говорять старшим товаришам тисяча піонерів міста.

Н. ШПАК,

зав. дитячим відділом міської бібліотеки імені О. М. Горького.

ТВОРЧИСТЬ — СПІВЗВУЧНА ДУМАМ НАЩАДКІВ

ТОНАД сто років відділяють нас від часу, коли за Тургеневим утвердилася слава володаря дум своєї епохи. У бурхливому потоці життя змінювалися покоління, інші часи несли з собою інші пісні, інші думи, але ім'я Тургенєва не меркло на літературному горизонті нових епох, і на різних етапах історії по-різному творчість письменника виявлялася співзвучною думкам і почуттям його нащадків.

Широко оцінив значення Тургенєва для радянської епохи Максим Горький, який назвав письменника «одним із творців літератури нашої» і постійно звертався думками до його творчості у своїх лекціях і літературних замітках.

Загальне значення і гуманну суть традицій Тургенєва для сучасної літератури повніше інших визначив Олександр Фадєєв. Роздумуючи про долі російської літератури XIX століття в її зв'язках з сучасністю, він звертав особливу увагу на історичну обумовленість розвитку таких індивідуальностей, як Пушкін, Лермонтов, Гоголь, Тургенєв, Некрасов, Толстой, Салтиков-Шчедрін, Достоевський, Чехов, Горький.

Особливе місце серед названих імен займає Іван Сергійович Тургенєв.

МИНУЛО 150 РОКІВ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ ІВАНА СЕРГІЙОВИЧА ТУРГЕНЄВА, ГОРДОСТІ РОСИЙСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ, НА ТВОРЧОСТІ ВЕЛИКОГО ПИСЬМЕННИКА ВЧИЛИСЯ І ВЧАТЬСЯ ЦІЛІ ПОКОЛІННЯ ПИСЬМЕННИКІВ, І НЕ ТІЛЬКИ В НАШІЙ КРАЇНІ, А Й ЗА РУБЕЖЕМ.

Тургенєв охопив своїм письменницьким поглядом життя декількох поколінь. Кожне з його художніх завоювань могло розвиватися і розвивалося у подальшому літературному житті, включаючись в інші, нові художні системи.

* * *

Особливо любили Тургенєва в сім'ї Ульянових. Ним дуже захоплювалися старші брат і сестра Володимира Ілліча Леніна. Але навіть вони дивувалися, з яким захопленням Володимир Ілліч перечитував Тургенєва.

«Володя говорив мені, що він особливо цінує літературні типи, що володіють твердістю і непохитністю характеру, — пише двоюрідний брат Леніна М. І. Веретенников. — Він звернув мою увагу на оповідання Тургенєва «Часи». За його словами «...такі люди, як Давид досягають всього, до чого прагнуть».

З роками інтерес до творчості Тургенєва у Володимира Ілліча не зникає. Перебуваючи в сибірському засланні, він у 1898 році передплачує журнал «Ниву» з метою одержати додатком 12-томне зібрання творів письменника. Це видання Володимиру Іллічу вдалося придбати, але разом з останніми книжками, які він віз із Сибіру, воно було арештоване жандармами.

В особистій бібліотеці Леніна в Кремлі із 725 російських видань художньої літератури, фольклору і літературознавства на долю Тургенєва і критичної літератури про нього припадає 20 видань, в тому

числі чотири зібрання творів, 26 томів Тургенєва і 13 томів літератури про нього.

І сьогодні нам згадуються слова Ілліча: «Мова Тургенєва, Толстого, Добролюбова, Чернишевського велика і могутня...»

(Із вісника АПН «Культура і мистецтво»).

Люди виходять у ніч

К. БЕРЕСТ

(Продовження. Початок в №№ 123, 124—125, 127, 133, 136).

— Два дні голодний! — Тамара кинулася накривати на стіл. — Зараз я тебе нагодую. А де твої речі?
— Що? Речі? Ти ж знаєш — я вогор приватної власності. Як сказав один філософ: «Все мое несущу з собою».
— Сідай ось сюди, — Тамара підсунула йому стілець. — А чому не пішов до своєї Клари? — не без заміру згадала вона ту, з якою Валентин зустрічався до війни.
— До неї якийсь німець ходить... — нехотя відповів хлопець.
— Тебе це бентежить? — знову вколота дівчина.
— Я бридливий, — хлопець поморщився. — Знаєш, що сказав про це один французький художник? «Дайте мені шматок грязюки — і я вам намалюю жінку».
Тамара, що проворно снувала між плитою і столом, на ходу пригостила його дзвінким ласасом: «Ти хоч слова свої знаходи, папуга нещасна!» і поставила перед ним тарілку з гарячим борщем.
Мурзін моргнув собаці, який винувато виглядав з-під столу, і попросив Тамару розділити борщ на дві частини. «Вірність завжди повинна бути винагороджена!» — сказав він урочисто.
— Тж сам. Я найду, що йому дати. Ох, і непутящий ти, Валько! Ну, скажи, що ти будеш тепер робити?
— Поки що, як бачиш, пізнаю «принципи» капіталізму. Вчусь жити без роботи, без їжі, без даху над головою. Анекдот! В Одесі не придумують! І це на нашій землі... Хто б міг подумати? Ти питаєш, що робити буду? — продовжував він з набитим ротом, старанно працюючи ложкою і шпательми. — Мабуть, пострижусь у ченці.
— Перестань паясничати, Валько, — незадоволено поморщилася дівчина. — Хіба не смішно? Окупація... Капіталізм... Безробіття... — повільно, жахаючись змісту цих похмурих слів, промовила вона. — Про це раніше тільки в книжках можна було прочитати. І що з нами буде? — жалісно, зопсім по-батьому, спитала вона. — Невже тобі не страшно?
— Страшно, Томко, — серйозно відповів хлопець.
— Чого ж ти кривляєшся?
— А що мені плакати, чи що? — розізлився Мурзін. — Та знаєш, що у мене тут, — він постукав себе у груди, — ні душі робиться? Ех, дати їй волю...
В цей час на порозі з'явився Барчевський.
— Добрий вечір, — сказав він, простягаючи руку хлопцеві. — Будьмо знайомі, Павло.
— Валентин... — не дуже дружесливо відповів Мурзін, який не сподівався, що у квартирі є хтось сторонній.
— Я можу запропонувати вам частину своєї квартири. Озана кімната вас влаштує?
Тамара здивовано дивилася на Барчевського.
— Спочатку скажіть, хто ви такий? — спитав Мурзін.
— Такий же безробітний, як і ви, — ухильно відповів Павло.
— Ха, третій рудий! Мамочко, де Одесі до такого подуматися?
— Він зопсім не рудий і блондин! — гаряче вигукнула Тамара.
— Врахуємо твоє тонке зауваження, Томочко, і залишимо його рудим блондином. Так де будуть мої апартаменти?
— Зараз покажу, — Павло накинув піджак, — для цього треба перейти залізницю.
— Ти що, йдеш? — ослабленим голосом спитала дівчина.
— Так, Тамаро. Пора, як кажуть, і честь знати. Велике тобі спасибі за все.
Дівчина опустила голову. Носок її черевичка щось безпомічно креслив на підлозі.

Валентин МУРЗИН.

7. НА НОВОМУ МІСЦІ

Барчевський підкинув парадні двері двоповерхового будинку біля водонапірної башти, швидко піднявся у темряві на чіпатий поверх, підняв двері квартири справа і посторопняся, пронухаючи вперед носом нового товариша. Клацнув рмичан, Лампочка, що висіла під стелею, освітлювала кухню. Далі, через відчинені двері, було видно кімнату, за нею — ще одну.
— Вляштовуйся, — широким жестом запросив Павло.
— Гарно! — вигукнув Валентин. — Дозвольте питання?
— Тільки одне, — удавано позіхаючи, відповів Павло, — уже час спати.
— Я в захопленні від ваших здібностей квартирмейстера, але хотів би знати, як нас будуть викидати звідси звітрав: через двері чи вікна?
— Можете спати спокійно, — в тон йому відповів Павло. — Якщо їй ніхто не зайняв раніше, то зараз нас ніхто не чіпатиме. Незрозуміло? Підні зміни аркуш паперу в коридорі.
Валентин встав і зразу повернувся з аркушем білого паперу. На ньому було два написи чорнилом. Вгорі щось по-німецьки, внизу по-українськи: «Зайнято комендатурою».
— Павло, ти збожеволів! — не на жарт перелякався Мурзін. — Давал наживаємо п'ятими, поки не пізно.
— Заспокойся, Валентине. Цей папірець — просто невелика німецька хитрість. Я сам її написав, щоб забронювати квартиру. Одним словом, надобранці і закрий за собою двері. При всякому споєму самовладання Павло був далеко не такий спокійний, як це здавалося зовні. Не прийшовши ще до остаточного рішення, він по сьвіті зробив перший крок до того, щоб поселитися у Помічній. У голові його народжувався сміливий план, думку про який йому підказала підслухана розмова двох німців. Однак перед тим, як приступити до його здійснення, необхідно було все добре продумати і обов'язково зв'язатися з підлізлячками.
Коли Валентин вийшов, Барчевський піднявся і тихо відчинив вікно. Уважно обдивився дереву під ним, картина на стіні і задоволено гмукнув: «При потребі вікно може служити і дверима».
— За хмар виринув місяць і залив своїм мертвим світлом селище. Від рогу спова почувся важкий тупіт кованих солдатських чобіт. Посередній вулиці йшов патруль. Біля залізних квадратних голів гітлерівців холодно поблизкували широкі леза багнетів.

8. «ІНГУШІ»

Вранці Павло старанно, як і все, що робив, виконав комплекс гімнастичних вправ.
— Це що у тебе? — ситав Валентин, показуючи на ряд шрамів під правою рукою.
— Фашисти пригостили, щоб довго пам'ятав...
— Де?
— На фронті, чергою з танка. — Барчевський підійшов до столу. — Ось гроші, — сказав він, відкриваючи ящик. — Бері, тепер у нас комуня.
— Ого! Як у буржуї! Звідки стільки?
— Моя зарплата за останній рік.
— Ти де працював? — поцікавився Мурзін.
— Де покажуть. Служба — діло таке... — як і певного разу, ушкунув прямою відповілі Барчевський. Адже він зопсім не лив свого нового товариша. Однак мимоволі згадав неспілені дошкіла кабінети редакції, друзів-журналістів, з якими працював останній рік. А раніше... окучена рунічськими боярами Бессарабія, робота в молодіжному комуністичному підпіллі, політична тюрма в Бухаресті. Всього було, але говорити про це зараз не варто.
(Продовження на 4-й стор.)

ІЗНЬОЇ ОСЕ-НИ 1908 року багато театрів Росії відзначили 25-у річницю з дня смерті І. С. Тургенєва

Спеціальний «Тургенєвський ранок» відбувся і в Єлисаветградському театрі. Тут група драматичних акторів на чолі з А. Дорошевичем 30 листопада виступила з великою програмою.

Перед початком спектаклю В. І. Харцієв прочитав лекцію про письменника. Потім були показані дві одноактні п'єси Тургенєва: «Вечір в Сорренто» та «Провінціалка». На закінчення поставили так звані «живі картини» із «Записок мисливця».

В «Тургенєвському ранку» взяла участь вся труппа театру: артистки Бородкіна-Дорошевич, Романовська, Степанова, Муріна, артисти Дорошевич, Прозоровський, Козирев-Сокольський, Бершадський, Димський та інші.

Спектакль закінчився апофеозом з традиційною «Славою». До бюсту Тургенєва артисти поклали вінок.

Єлисаветградський кореспондент петербурзького журналу «Театр і мистецтво» Лев Котляров по-

ТУРГЕНЄВ І ЄЛИСАВЕТГРАДСЬКИЙ ГЛЯДАЧ

відомляв, що спектакль «пройшов тепло».

Одночасно з оригінальними п'єсами Тургенєва йшли в місті інсценізації його знаменитих романів. 20 жовтня 1913 року в Зимовому театрі московська труппа під керівництвом Л. П. Розанова і А. К. Павленкова показала спектакль «Дворянське гніздо». Постановка супроводилася гучною рекламою, хоч твори Тургенєва цього й не потребували.

Афіша інтригує оповіщала: «Показана буде вперше в Єлисаветграді сенсаційна (!) новинка — нова п'єса за романом Тургенєва, репертуару Москви, Одеси, Києва і Харкова — «Дворянське гніздо», в п'яти діях з епілогом і 12-ти сценах».

В рецензії на спектакль, опублікованій за тодішнім звичаєм через день, говорилось: «Не можна не вітати антрепризу, яка поставила третього дня «Дворянське гніздо» в окремих сценах».

Звичайно, «Дворянське гніздо» на сцені не передає всіх чарів тургенєвського твору, не створює цілісного і всеохоплюючого, але з хорошого хороши і уривки.

Лаврецький, Ліза, Марфа Тимофіївна та інші мешканці «Дворянського гнізда» живими пройшли перед нами.

В залі серед глядачів переважала учнівська молодь. З якою допитливістю і цікавістю дивилася вона на сцену, вслуховувалася в кожне слово.

Ефектно пройшли останні сцени великої п'єси. Особливо хорошими були сцени несподіваного приїзду дружини Лаврецького Варвари Павлівни, зустрічі Лаврецького з Лізою в саду на світанку та сцени в кімнаті Лізи, коли вона вирішила йти в монастир.

Постановка п'єси, нова вдала декорація, гра акторів — все удалося на славу.

Просто й хороше зіграла роль Марфи Тимофіївни артистка Гринвальд. Чудовою була в ролі Лізи артистка Горська. Сподобався глядачам актор Петров-Краєвський в ролі Лаврецького...

Закінчилися події п'єси. Повільно опустила заві-

са. З авансцени артист Медведєв прочитав епілог роману, нагадавши глядачам про долі діючих осіб. Загримований під Тургенєва він виступив від імені автора.

До пізньої ночі йшла п'єса. На проханні глядачів її повторили 24 жовтня, а 10 листопада показали учням за зниженими цінами.

Успіх тургенєвського репертуару примусив дирекцію підготувати ще одну інсценізацію — на цей раз — роману «Батьки і діти».

Прем'єра відбулася 30 грудня 1913 року.

Але всі ці спектаклі не були доступними просто-му люду. Для робітників міста влаштовувалися так звані народні читання. В їх програмі — найпопулярніші оповідання Тургенєва «Муму». Його, наприклад, читали для неписьмених 3 листопада 1902 року при Єлисаветградському земському реальному училищі.

Радянська влада відкрила трудящим доступ до духовних цінностей людства. І Тургенєв став рідним і близьким кожній радянській людині.

А. ІВАНОВ.

ПІСЛЯ ВИСТУПУ «МОЛОДОГО КОМУНАРА»

ГЛИБШЕ ДИХАТИ МОЖНА

Проблема боротьби із забрудненістю повітря сажено та іншими залишками, що викидають котельні заводів і підприємств, давно турбує громадськість міста. «Молодий комунар» являє цю проблему на обговорення широкого кола читачів — стаття «Чи можна дихати глибше?» надрукована в номері від 3 жовтня.

Керівники згаданих в статті заводів і підприємств надіслали в редакцію листи з своїми проханнями щодо можливості очистки повітря від шкідливих домішок. Переважна більшість їх стверджує, що проблему цю вирішити можна, якщо по-справжньому поставитися до справи.

Наводимо кілька відповідей, що їх одержала редакція.

М. КАРАМАНОВ, директор Агрегатного заводу:

Котельня Агрегатного заводу, що по вул. Компанійця, 79, з травня 1967 року була обладнана очисним пристроєм системи інженера Ярина, який вловлює лише крупні частки. Зараз розробляється проектна документація по реконструкції даної системи з використанням водяного зрошення, що збільшить її корисну дію. Реконструкція буде проведена в 1969 році.

О. ТУПЧІЄНКО, директор Кіровоградської панчішної фабрики:

Фабрикою розроблені організаційно-технічні заходи по боротьбі із забрудненістю повітря. Ці заходи складаються з восьми пунктів, шість з яких уже виконано. Викотовлено проект очис-

ного пристрою, будівництво якого розпочнеться в 1969 році.

А. БІГУН, головний інженер Кіровоградського виробничого об'єднання «Укрголом'ясо»: Стаття, опублікована в газеті № 17 від 3 жовтня 1968 року «Чи можна дихати глибше?», обговорена серед робітників паросилового цеху м'ясокомбінату. Проведено інструктаж з колегарями і слюсарями цеху щодо правильного режиму роботи котлів на рідкому паливі. Складено графік очистки газоходів.

М. ХОСЯТІНОВ, директор заводу «Новатор»: Кіровоградський завод «Новатор» в заходах на IV квартал 1968 року передбачає виготовлення золотовловлювачів з установкою їх на котли.

Є й інші відповіді, які без коментарів подавати не можна.

Л. ЛЕЙЗЕРОВИЧ, завідуючий міською лазнею:

Повідомляю, що в зв'язку з тим, що завод «Металіст» виготовити золотовловлювач відмовився, установити його на лазні не змогли.

Воїстину — на городі бузина, а в Києві дядько, бо директор заводу «Металіст» т. Лавдєєв повідомив нам, що ніякої розмови з представниками лазні він не мав, а завод ніколи не займався виготовленням золотовловлювачів. Тим часом міська лазня продовжує отруювати повітря в місті.

Зовсім не відгукнулася на статтю керівники Асфальтного заводу, Кіровоградського теплоелектроцентралі.

Люди виходять у ніч

К. БЕРЕСТ

(Продовження).

— Підемо на базар, Валентине. Треба одягнутися, поки ходять наші гроші.

На базарі, в основному, міняли одяг на продукти. В сірому натовпі досить часто мелькали румунські солдати в тютюнового кольору мундирах та італійці — в сіро-голубих. І ті, й інші почували себе в базарній юрбі, як риба у воді. В руках вони тримали сигарети, сурогати концентратів, старі тужурки чи чоботи. Багато товарів, явно місцевого походження, зразу виказували мародерів. Деяких з них Павло зупиняв, обдивлявся товар, намагався домовитися про ціну і йшов далі. Валентин дивувався з того, як вільно розмовляв з ними Барчевський їх рідними мовами. Солдати приймали Павла то за румуна, то за італійця, радо кивали головами, але за ціну трималися міцно.

Відтиснуті натовпом до ларків, Барчевський і Мурзін зупинилися на тротуарі. Поряд з ними опинився поліцей. На нього, ніби на городньому опудалі, висів мішкуватий чорний френч, на одних вухах трималася такого ж кольору пілотка, худі ноги сірниками стирчали із старих німецьких чобіт. Люди, ніби зачумленого, обходили поліцей.

В цей час увагу Павла привернули троє хлопців, які йшли вздовж ларків у їх бік. У центрі вивисено йшов високий, гарний хлопець у темно-синій льотній шинелі і пілотці. Справа від нього легко розсувався натовп широкими плечима кремезний юнак у залізничному кашкеті з паровозником. Зліва — стрункий, синьоокий хлопець, не зупиняючись, презирливо кивав поглядом по різномасних гендлярях, що поспішно звільняли дорогу цій трійці. Відчувалося, що їх тут знають і чомусь побижються.

— Ну? — звернувши високий на поліцей, і той перелякано відскочив убік. — Правильно, дитинко, — кинув насмішкувато високий. — Паровоз жартувати не любить, може і ніжку перетхати.

— І навіть голову відрізати, — в тон йому, цілком сербозно, додав синьоокий.

— Що ти, Мишко, — обернувся високий. — У нього ж і так одні вуха залишилися.

Поліцей під змушувальний регіт людей зник за рундуками.

— Гарні хлопці! — захоплено вигукнув Барчевський. — Хто такі, не знаєш?

— Інгуші, — відповів Мурзін.

— Проклявся. При чому тут інгуші? Я тебе про цих хлопців питаю.

— А я про кого? Середній — це Валя Гаджієнко. Справа — Валя Бондаренко. Зліва — Мишко Савошник.

— Не розумію. Що у них спільного з інгушами?

— Так це їх грозвали так. Колись вони дивилися фільм про горців. Забув його назву. Ну, і стали наслідувати інгушів: «Я інгуш — ти інгуш. Я брат — ти брат. Хто проти нас, тому «секір башка».

— Забавно, — посміхнувся Павло...

— Крім тих, хто стане їм на дорозі. Бачив, як поліцей утік?

— Цікаво, і він не донесе на них?

— Ха! Ти думаєш, йому життя остогидло? Недавно один зупинив Івана вночі у Миколаївці.

— Чим же це кінчилося?

— Гаджієнко відняв у нього гвинтівку, вийняв затвор...

— Ти їх добре знаєш?

— А хто їх не знає?

— Тоді поради не робити цього. Зараз ця бравада нікому непотрібна. Вони тільки повертає до них небажану увагу.

Нарешті вони знайшли підходяще півпальто і теплий светр для Валентина. Собі Павло взяв темний костюм з вузенькими брючками у якогось румуна, який уже втратив надію знайти покупця на свій товар.

Мурзін не міг втриматися від сміху, порівнюючи свій кляп з дудочками Павла.

(Далі буде).

Минулого понеділка над стадіоном «Зірка» востаннє в цьому сезоні пролунав суддівський свисток. Кіровоградці, вигравши у ростоичан з рахунком 2:1, закінчили восьмимісячний марафон. На фініш наші земляки прийшли четвертими. Весь цей довгий час — від першого до останнього матчу — кіровоградські уболівальники пам'ятали слово, яке дала команда перед початком сезону: зайняти місце в першій п'ятірці. Що й казати,

Г. РУДИНСЬКИЙ, на- чальник команди:

Відрядно, що ми виправдали сподівання уболівальників: як і обіцяли перед початком сезону, зайняли місце в першій п'ятірці. Коли порівняти з минулим роком, то ще відчутнішим стане успіх цьогорічного сезону. В 1967 році команда закінчила чемпіонат з 41 очком, мала 17 перемог 7 нічиїх і 14 поразок (забито 50 і пропущено 40 м'ячів). А тепер порівняйте з підсумковою таблицею цього року. Порівняння явно на користь «Зірки» зрака 1968 року. Є всі підстави бути задоволеним такими результатами.

Серед тих, хто своєю наполегливою працею допоміг команді зайняти почесне місце в четвертій сходинці чемпіонату в своїй підгрупі, в першу чергу слід назвати Миколу Корольова, Віктора Квасова, Леоніда Колтуна, Анатолія Кравченка.

В другому колі зайняв місце лівого захисника Анатолій Хропов, все частіше уболівальники мали змогу бачити у півзахисті Юрія Касюнкіна, а в лівій напад — агресивного Івана Оніщенко. Всі троє вони прийшли в основний склад із дубля. Ім же треба багато працювати над собою, удосконалювати техніку гри, але я впевнений, що в наступному сезоні вони міцно закріпляться в основному складі. Дублюючий склад команди основний наш резерв. Від гри до гри

підвищують свою майстерність молоді гравці дубля Олександр Пальчевський, Володимир Жадоз, Олександр Смиченко. Слід сказати, що в цьому році футболісти дублюючого складу виступили вдало. І хоч вони, як і торік, зайняли друге місце, але ж відрядно, що в обох матчах хлопці обіграли суперників з воронезького «Груда», які зайняли перше місце. На рахунок футболістів дубля 54 очка, 65 забитих і лише 28 пропущених м'ячів.

Чемпіонат закінчився. Зараз футболісти «Зірки» підуть у відпустки, наберуться сил, відпочинуть і після нового року почнуть підготовку до наступного сезону. Тепер перед командою стоять більш відповідальні і складні завдання — вибороти 1-2 місце в своїй підгрупі. Думаю, що нам воно під силу.

А. КРАВЧЕНКО, капітан команди:

Коллектив у нас дружний. Це відчувається як в повсякденному житті, так і на полі під час гри. Пам'ятаю один випадок, коли, несподівано почався матч з деяким розладом дії футболістів, хлопці розгубилися. Грали ми тоді в Ростої із «Ростсельмашем». Ростовчани повели в грі 1:0. Тоді я в котрий раз переконався, що значить на полі капітан. Довелось у ході гри прикласти чимало тактич і вміння, щоб підбадь-

хвлювань було чимало! Особливо в передостанніх турах другого кола, коли, здавалося, спортивне щастя зрадило нашим землякам, а прикрі поразки все далі віддаляли команду від бажаної мети.

І ось позаду всі хвилювання. Та чи так це? Ще довго не затихнуть пристрасті навколо футболу, ще довго уболівальники знову і знову будуть повертатися до гострих цьогорічних баталій. Післязавтра вони зустрінуться з футболістами «Зірки» в клубі імені Калініна, де разом обговорять підсумки сезону. А сьогодні «Молодий комунар» запросив до себе в гості начальника команди Геннадія Васильовича Рудинського, капітана команди Анатолія Кравченка, секретаря комсомольської організації команди Георгія Бурсакова і кращого бомбардира Миколу Корольова в якого п'ятнадцять забитих м'ячів.

Отже, «Зірка» — очима самих футболістів.

„ЗІРКА“ ФІНІШУВАЛА ЧЕТВЕРТОЮ

рйти хлопців, згуртувати. Бачу, як хлопці почали грати більш вивисено, робити проходи до воріт суперників, а незабаром Віктор Квасов зрівняв рахунок. Потім нам ще раз довелося відіграватися. Другого м'яча сквитав Віктор Стуков.

Г. БУРСАКОВ, секретар комсомольської організації команди:

Анатолій правий: у грі особливо важливий лікоть товариша. Мабуть, ніщо так не згуртовує нас, як матч, де всі за одного, а один — за всіх. А взагалі ми живемо однією дружною сім'єю. Футболісти майже весь час у роз'їздах, інколи довго доводиться не бачити рідних. Тож дружба і замінює нам тепло рідного дому. Часто, буваючи в інших містах, ми відвідуємо визначні місця, ходимо на екскурсії. В Ярославі, наприклад, побували на шинному заводі, в Криму — у Воронцовському Палаці в Лівадії.

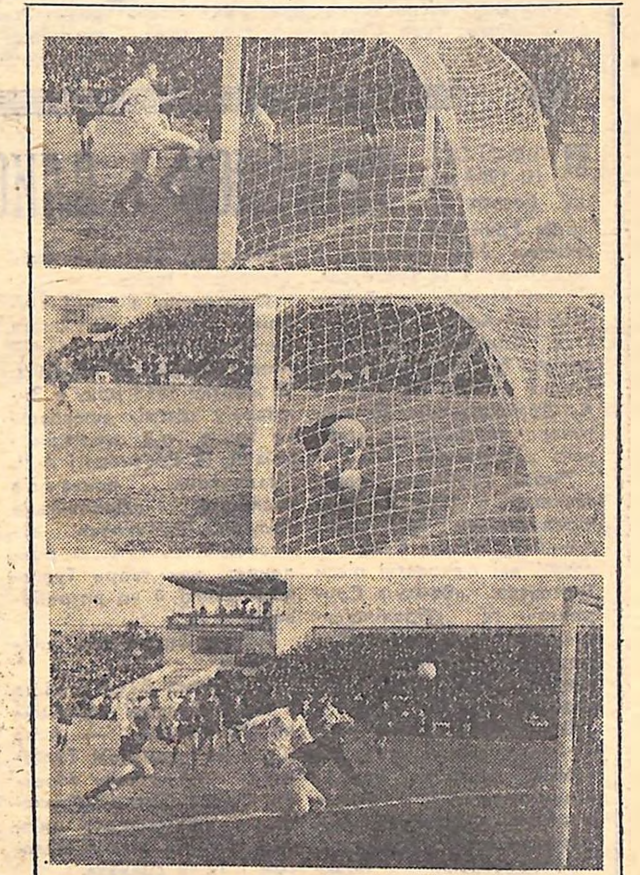
Життя у футболістів, як і в

кожній людини, багатогранне. Багато з моїх товаришів навчаються у вечірніх вузах, в цьому році закінчили факультет фізвиховання В. Квасов, С. Галюк. Одержали дипломи Ю. Горожанкін, В. Зайцев, А. Кравченко. Крім наш товаришам ми дали рекомендації для вступу кандидатами в члени КПРС. Наші молодші друзі Ю. Касюнкін та І. Оніщенко не тільки здобили футбольні, але й добрі комсомольці.

М. КОРОЛЬОВ, кращий бомбардир команди:

Звичайно, приємно бути кращим бомбардиром. Та хіба б я сам зміг забити таку кількість м'ячів, якби не підтримка Віктора Квасова, Андрія Товта та інших товаришів по команді. З усіх м'ячів, які я забив у цьому сезоні, мені найбільше запам'ятався забитий в Запоріжжі з штрафного удару. Це, мабуть, тому, що його не втримала й сітка, яку виставили заборозці.

Розмову з нашими гостями вів В. ГЛЮЦЬКИЙ.

Ці фото наш позаштатний фотокореспондент М. Тернявський зробив 27 квітня 1968 року під час зустрічі кіровоградської «Зірки» і севастопольського СКЧФ. Три з чотирьох голів були забиті саме так, як ви бачите на знімках. Автори голів В. Квасов (2) і М. Корольов (1). Четвертий гол у ворота гостей було забито з одинадцятиметрового.

ПІДСУМКОВА ТАБЛИЦЯ

ДРУГА ПІДГРУПА		В	Н	П	О	«Локомотив» (Х)	15	11	14	41
«Суднобудівник»	23	15	2	61	«Ростсельмаш»	12	15	13	39	
«Металіст»	21	13	0	55	«Текстильник»	11	15	14	37	
«Дніпро» (Дн)	19	16	5	54	«Спартак» (Н)	12	10	18	34	
«Зірка» (Крг)	19	15	6	53	«Динамо» (Ст)	9	15	16	33	
«Труд»	18	14	8	50	«Авангард» (ЖВ)	8	10	16	32	
«Таврія»	20	10	10	50	«Металург» (КБ)	9	12	19	30	
«Сокол»	18	12	10	48	«Дніпро» (Крч)	7	14	19	28	
«Кубань»	18	11	11	47	«Металург» (Лл)	3	15	22	21	
«Металург» (З)	14	13	11	43	«Зірка» (Рз)	4	13	23	21	
«Шинник»	12	18	10	42	СКЧФ	5	11	24	21	

ЗА ПУТІВКОЮ В СОЧІ

«Карпати» (Львів), «Суднобудівник» (Миколаїв), «Урал-маш» (Свердловськ) та «Іртиш» (Омськ) — ці команди-переможниці в підгрупах чемпіонату країни з футболу серед команд другої групи класу «А» незабаром зберуться в Сочі, де розіграють єдину путівку у вищу лігу. 17 листопада в першому турі зустрічаються «Карпати» і «Суднобудівник», «Уралмаш» та «Іртиш». Другий тур відбудеться 20 листопада і третій — 23 листопада.

(ТАРС).

ФАРВАТЕР КОЛЕКЦІОНЕРА

ФАРВАТЕР КОЛЕКЦІОНЕРА

СЕРЕД ПОШТИ шхуни «Фарватер колекціонера» привертають увагу листи юних філателістів, в яких вони висловлюють занепокоєність тим, що в умовах нашої області важко зібрати повну колекцію, присвячену певній темі.

ЗНАЙДИ Свій ХІД...

Бувалим колекціонерам зрозумілі труднощі, на які ти наштовхнувся. Зібрати колекцію марок, та ще присвячену Олімпійським іграм, завдання дуже складне, але, як сказав, благородне. Історія сучасних Олімпійських ігор нараховує понад сімдесят років. Ї

ФАРВАТЕР КОЛЕКЦІОНЕРА

ча нинішній рік і олімпійський, але постійно відчуваю нестачу філателістичного матеріалу. Навіть марки нашої країни надходять з великим запізненням. Я вже не говорю про поштові мініатюри країн соціалістичної співдружності. Мої знайомі в інших містах можуть придбати їх у філателістичних магазинах. У нас же в магазині міського

клуба є й олімпійська філателія. Природно, що за цей період чимало поштових мініатюр стали рідкісними. Та й марки останніх років не так легко знайти. Адже лише в країнах соціалістичного табору — Болгарії, Угорщині, НДР, Польщі, Румунії і Чехословаччині тільки в 1964 році було випущено 45 марок і 4 блоки, присвячені ІХ зимовим іграм і 78 марок та 6 блоків, присвячених Олімпійським іграм в Токіо.

Можливо, все це тобі відомо, і саме тому ви-

агентства «Союздруж» вибір дуже бідний. Частина марок до нас взагалі не доходить. Ще гірші справи з каталогами, тематичними виданнями.

Рада шхуни познайомила з листом Володі Ковника, досвідченого колекціонера, заступника голови правління міського відділення Всесоюзного товариства філателістів В. І. Хривча. Ось що він відповів на лист В. Ковника.

накає песимізм. Так, дійсно, всі поштові мініатюри на твою тему не зібрати. Але це не значить, що задум приречений на провал. Навпаки, у розробці теми є можливість знайти свій «поворот», який надасть колекції оригінального розв'язання. Над цим варто подумати.

Я раджу всім початківцям не йти шляхом механічного нагромодження марок, хоча більшість з них мають певну художню цінність. Цього замало. Якщо, скажімо, ви обрали олімпійську тематику, то глибоко вивчіть історію цих ігор, цього спортивного руху. Вона допоможе проникнути в суть зображення на мініатюрі, мати з цього приводу свою думку. А це вже є дослідженням.

Що ж до твоїх, Володі, претензій відносно постачання міста й області філателістичними матеріалами, то тут ти цілком правий. Міське агентство «Союздруж» ще мало виявляє турботи про розвиток такої корисної справи, як філателія.

ПОКАЗУЄ КИРОВОГРАД

П'ЯТНИЦЯ, 15 листопада. Перша програма. 17.00 — «Черемош». Тележурнал. (Чернівці). 17.40 — Телевісті. 18.00 — «Дай лапу, друг». Фільм для дітей. (Кіровоград). 19.00 — Програма кольорового телебачення. «Клуб кіномандрівників». (М). 20.00 — «Ім'я Лейна зобов'язує». Передача, присвячена 100-річчю від дня народження В. І. Леніна. (Кіровоград). 20.15 — Естафета новин. (М). 21.15 — Музична розважальна програма. (Харків). 22.00 — «Старт-68». Телевізійний журнал. 22.30 — І. Станюкевич. «Ранок». Прем'єра телеспектаклю. (Миколаїв). Друга програма. 11.10 — «Живуть легенди». Телефільм. 11.35 — «Шкільний екран». Українська література для учнів 9 класу. «Розвиток української дра-

ПОКАЗУЄ МИКОЛАЇВ

ЧЕТВЕР, 14 листопада. 18.30 — Телевізійні вісті. (К). 18.50 — «Стандартизація і прогрес». (Ленінград). 19.15 — Міжнародний огляд. (К). 19.50 — «В пошуках пісень». Про композитора-фольклориста О. Стебленка. (Харків). 20.30 — Програма «Час». (М). 21.15 — Художній фільм.

П'ЯТНИЦЯ, 15 листопада. 17.00 — Телевізійний журнал «Черемош». (Чернівці). 17.30 — Телевізійні вісті. (К). 18.00 — Для школярів. «Сонячне коло». (К). 18.30 — Телевізійний альманах «Подвиг». (Челябінськ). 19.00 — «Клуб кіномандрівників». (М). 20.00 — «Наука, як XX». «Компас наукового пошуку». (Дніпропетровськ). 20.15 — Естафета новин. (М). 21.15 — Музична розважальна програма. (Харків). 22.00 — «Старт-68». (К). 22.30 — «Ранок». Телевізійний спектакль.

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36. Телефони: секретаріату — 2-45-35, відділів — 2-45-36.

МОЛОДОП КОМУНАР — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Редактор В. ПІРВІННИЙ.